

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **F. K.**
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem AK se
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2020, č. j. CPR-1790-7/ČJ-2020-930310-V248,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2020, č. j. CPR-1790-7/ČJ-2020-930310-V248, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále též „krajské ředitelství policie“) rozhodnutím ze dne 3. 12. 2019, č. j. KRPH-101517-22/ČJ-2019-050026-SV, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zároveň byla stanovena doba v délce jednoho roku, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států Evropské unie. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce.

2. Žalobce napadl výše specifikované rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
3. Krajské ředitelství policie a žalovaný vydali obdobná rozhodnutí rovněž ve vztahu k manželce žalobce a jeho synovi. O žalobách podaných příbuznými žalobce krajský soud vede řízení pod sp. zn. 29 A 9/2020 (manželka žalobce), sp. zn. 29 A 7/2020 (syn žalobce).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. V žalobě žalobce uvedl, že považuje postup žalovaného za přepjatý formalismus a sofistikované zdůvodnění zjevné nespravedlnosti. Žalovaný se nevypořádal s faktem, že ve věci týkající se vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky byl soudem přezkoumávajícím rozhodnutí správních orgánů přiznán žalobě odkladný účinek (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 12. 2019, č.j. 43 A 8/2019-31). Žalobce namítal, že mělo dojít k přerušení řízení, a to alespoň do doby, než bude o žádosti o přechodný pobyt pravomocně rozhodnuto. Žalobce dále trval na tom, že na území České republiky pobýval legálně na základě fikce pobytu vyplývající z § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalovaný pouze uvedl, že fikce žalobci nesvědčí, neboť není rodinným příslušníkem. V tom spatřuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný zcela zjevně pracuje s jiným ustanovením zákona (odkaz žalovaného na § 42a), než s tím, které se váže ke konkrétnímu případu, čímž je založena též nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
5. Dále žalobce zcela nesouhlasil s absencí snahy zajištění legálního pobytu na území České republiky, jak dovozoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce se naopak snaží svůj pobyt aktivně legalizovat (žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu). V opomenutí žalovaného vzít tuto skutečnost v potaz a v absenci řádného vypořádání se s ní, pak žalobce opět shledal zatížení napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelností, a tudíž nezákonností.
6. Žalobce dále namítl, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017 – 37) byl správní orgán povinen přezkoumávat okolnosti svědčící o nepřiměřenosti vydávaného rozhodnutí i z vlastní iniciativy. Správní orgán se nezabýval v dostatečné míře okolnostmi soukromého života žalobce; situace ohledně přiměřenosti zásahu tak objektivně nemohla být ani zjištěna. Nutnost řádného a vyčerpávajícího posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je pak o to větší, když rozhodnutí má dopad i do soukromého a rodinného života rodinných příslušníků, kdy mezi těmito jsou i dvě nezletilé děti. V takovém případě totiž rozhodnutí může znamenat až porušení Úmluvy o právech dítěte, viz jiný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 47/2016 – 57 ze dne 31. 8. 2018.
7. Žalobce dále uvedl, že žije na území České republiky již déle než 13 let a popsal vysokou míru své integrace a porovnal ji s nulovým zázemím v zemi původu. Vychoval zde čtyři děti, z nichž jedno je dnes českým občanem. Vždy plnil zákonné povinnosti a respektoval právní řád ČR. Žalovaný se nedostatečně zabýval posouzením přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k nepřiměřenosti rozhodnutí vůči nezletilým dětem

žalobce poukázal na čl. 8 Úmluvy, na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a na čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“). Zároveň odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31. Žalobce má za to, že v jeho případě by došlo nejen k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života, ale také do rodinného a soukromého života jeho rodinných příslušníků, tj. nezletilých dětí, českého občana, nedávno zletilého cizince, (který jiný život než v ČR nezná) a manželky.

8. Závěrem žalobce navrhl napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na obsah správního spisu a v celém rozsahu na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí se žalovaný podrobně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.
10. K námitce žalobce, že žalovaný pracoval s chybným ustanovením zákona o pobytu cizinců (§ 42a) žalovaný uvedl, že žalobce nesplnil podmínky dle § 15a téhož zákona, tedy mu z tohoto důvodu nebyl udělen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU dle § 42a (odůvodnění na str. 7 napadeného rozhodnutí). Tvrzení žalobce je tak zcela vytrženo z kontextu. Žalovaný doplnil, že z lustrace z informačních systémů Policie ČR je zřejmé, že již samotné žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU podané dne 30. 1. 2019 žalobcem poukazovaná fikce pobytu nesvědčila.
11. K přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se žalobcem musí odcestovat celá rodina, tudíž nedojde k přetrhání rodinných vazeb. Vydaným rozhodnutím tak nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný uvedl, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění z území členských států EU upustit.
12. Žalovaný navrhl, aby soud zamítl žalobu.

IV. Ústní jednání

13. Během jednání konaného dne 14. 12. 2020 zástupce žalobce odkázal na obsah podané žaloby. Na jednání dne 24. 5. 2021 zástupce žalobce zopakoval, že rozhodnutí o vyhoštění je pro žalobce naprosto nepřiměřené a nejvíce zasahující do celého jeho života. Vzhledem k represivnosti je potřebné velmi zvažovat jeho přiměřenost, a to zejména s ohledem na studující děti, zavedený podnik i skutečnost, že jeden člen rodiny již nabyt české občanství. Poukázal na to, že žalobce se dostavil na policii pouze několik hodin po vypršení výjezdního příkazu, tedy nebyl nikde chycen policií, ale sám aktivně věc řešil. Dále zdůraznil, že byla tou dobou již podána žaloba proti rozhodnutí o povinnosti opustit území s žádostí o odkladný účinek, který byl následně soudem i přiznán. Rozhodnutí o vyhoštění bylo tedy v době svého vydání nepřijatelné a nepřiměřené.
14. Žalovaný se z obou jednání omluvil.
15. Krajský soud zkonstatoval podstatný obsah správního spisu. Žalobce se dne 26. 9. 2019 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, kde předložil cestovní doklad a kde bylo zjištěno,

že žalobce nemá platné oprávnění k pobytu. Z toho důvodu došlo k zajištění žalobce, neboť poslední platné vízum bylo vydáno do 25. 9. 2019. Téhož dne byl žalobce ze zajištění propuštěn, bylo mu oznámeno zahájení správního řízení a žalobce byl vyslechnut. Součástí správního spisu je též závazné stanovisko Ministerstva vnitra o možnosti vycestování žalobce ze dne 31. 10. 2019, a zpráva o bezpečnostní a politické situaci v Turecku ze září 2018. Správní spis dále obsahuje protokoly o výpovědi manželky a synů žalobce ze září 2019, protokol o výpovědi žalobce a závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 28. 8. 2020. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, které posléze žalovaný potvrdil.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.
17. Na úvod soud rekapituluje, že u zdejšího soudu byla vedena řízení sp. zn. 30 A 95/2019 týkající se žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR podané žalobcem, dále řízení sp. zn. 43 A 8/2019 řešící žalobu ve věci rozhodnutí o uložení povinnosti žalobci opustit území ČR. Obě řízení již byla skončena a žaloby byly zamítnuty (první dne 18. 2. 2021, druhá dne 26. 2. 2021). Vzhledem ke shodnému skutkovému stavu se soud v nyní projednávané věci na tyto předcházející řízení odkazuje.
18. Pro přehlednost řízení zde krajský soud stručně zrekapituluje časovou osu „příběhu“ žalobce, jak vyplývá z výše uvedených rozhodnutí zdejšího soudu a ze správního spisu v aktuálně projednávané věci:
19. Dne 23. 5. 2018 uložilo krajské ředitelství policie žalobci povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle lhůty stanovené v rozhodnutí správním orgánem byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 27. 7. 2018. Správní orgán k žádosti žalobce následně prodloužil dobu opuštění území do 26. 8. 2018. Následující den 27. 8. 2018 se žalobce dostavil na krajské ředitelství policie. Správní orgán téhož dne zahájil s žalobcem řízení ve věci správního vyhoštění a rozhodnutím ze dne 2. 11. 2018 uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců; dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, správní orgán stanovil v délce 1 roku. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a v průběhu odvolacího řízení sdělil správnímu orgánu, že jeho syn nabyt dne 14. 1. 2019 české občanství. Žalovaný dne 27. 5. 2019 zrušil uvedené rozhodnutí krajského ředitelství policie ze dne 2. 11. 2018 a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Krajské ředitelství policie dne 19. 7. 2019 vyrozumělo žalobce o změně právní kvalifikace (**učiněné s ohledem na přiměřenost a dopad do soukromého a rodinného života žalobce**) a rozhodnutím ze dne 23. 8. 2019 uložilo žalobci povinnost opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců **se lhůtou vycestování do 25. 9. 2019**; toto rozhodnutí již žalovaný potvrdil rozhodnutím, které žalobce napadl u zdejšího soudu v řízení sp. zn. 43 A 8/2019; jak bylo výše uvedeno, žaloba byla zamítnuta dne 26. 2. 2021.
20. V mezidobí žalobce podal dne 30. 1. 2019 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť hodlal na území České republiky pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce s občanem EU, a to se svým

- synem, který nabyl občanství České republiky dne 14. 1. 2019. Správní orgány jeho žádost zamítly s tím, že žalobce je sice otcem, a je tedy příbuzným občana EU neuvedeným v odst. 1, avšak neprokázal splnění žádné další podmínky dané v odst. 2, tedy že s občanem EU před vstupem na území České republiky žil ve společné domácnosti, že je občanem EU vyživován, nebo že se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat. Tato „linka příběhu“ končila dne 18. 2. 2021 zamítnutou žalobou ve věci sp. zn. 30 A 95/2019, tedy fakticky potvrzením zamítnutí žádosti.
21. Žalobci tedy vypršela lhůta k opuštění území dne 25. 9. 2019. Žalobce se následujícího dne (26. 9. 2019) dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, kde předložil cestovní doklad a kde bylo zjištěno, že žalobce nemá platné oprávnění k pobytu. Po proběhlém správním řízení, vydalo Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje dne 3. 12. 2019 rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a znemožnění vstupu na území členských států po dobu jednoho roku. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil dne 22. 10. 2020 právě žalobou napadeným rozhodnutím.
22. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.“* Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“* Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, *„u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“*
23. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední *„zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
24. Krajský soud předně souhlasí s žalovaným, že žalobce dne 26. 9. 2019, kdy se dostavil ke správnímu orgánu, již na území ČR pobýval neoprávněně. Žalobce totiž nevycestoval z území ČR v době platnosti vydaného výjezdního příkazu (tj. do dne 25. 9. 2019). Jestliže nebylo vydáno rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování, žalobce byl povinen respektovat lhůtu stanovenou ve vydaném výjezdním příkazu. Postup správního orgánu, který následně zahájil s žalobcem řízení ve věci správního vyhoštění, byl plněním povinnosti žalovaného zahájit takové kroky v případě neoprávněného pobytu cizince. Nelze přehlédnout, že žalobci byla již dříve **opakovaně** uložena povinnost opustit území ČR. Žalobci byla poskytnuta dostatečná doba k vyřízení potřebných záležitostí, žalobce však zjevně nekonal žádné kroky k vycestování. Naopak je nutno odmítnout námitku žalobce, podle níž žalobce pobýval na území ČR oprávněně, neboť mu svědčila fikce, že je rodinným příslušníkem občana EU, ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Syn

žalobce nabyt české občanství teprve na začátku roku 2019, minimálně v průběhu roku 2018 tak žalobci zcela jistě nemohla svědčit fikce, že je rodinným příslušníkem občana EU. Pokud jde o samotnou otázku, zda lze žalobce díky tomu, že jeho syn nabyt české občanství, považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, soud v podrobnostech odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 A 95/2019-35, jímž zamítl žalobu proti rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců a kde se s námitkou žalobce vypořádal.

25. Přestože rozhodnutí žalovaného bylo vyústěním formálně zahájeného řízení, zároveň krajský soud poukazuje na to, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí v okamžiku (dne 22. 10. 2020), kdy žalobci svědčil přiznaný odkladný účinek k žalobě proti rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žaloba spojená s žádostí o přiznání odkladného účinku byla podána u zdejšího soudu dne 15. 11. 2019, odkladný účinek byl přiznán usnesením, které nabylo právní moci dne 18. 12. 2019. Přestože odvolání, resp. ani žaloba proti zmíněnému rozhodnutí odkladný účinek ze zákona neměla, zdejší krajský soud následně žalobě odkladný účinek přiznal, čímž suploval zákonodárnou moc a připustil, aby byl žalobce na území ČR trpěn bez jakéhokoli pobytového oprávnění či fikce pobytu. V okamžik, kdy žalovaný potvrdil rozhodnutí o správním vyhoštění v době trvání odkladného účinku žaloby proti mírnějšímu opatření, nedostatečně zvážil procesní důsledky takového rozhodnutí. Krajský soud mohl buď i mírnější opatření zrušit (a přísnější by tak nebylo odůvodněné vůbec), případně sice nezrušit – jak se stalo v tomto případě – avšak vyjádřit se k adekvátnosti právě mírnějšího opatření. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo v dané chvíli z pohledu procesní ekonomie předčasně; to však samo o sobě nezpůsobilo jeho nezákonnost.
26. Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017 - 26).
27. Jádrem argumentace uplatněné v žalobě spočívá v tvrzení, že vydané rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobce, potažmo dalších členů jeho rodiny (nezletilých i zletilých dětí a manželky).
28. Ze samotné podstaty pojmu „přiměřenost“ (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), vyplývá, že se tu poměřují minimálně dvě hodnoty, a to konkrétně právo na soukromý a rodinný život cizince s oprávněným zájmem státu na dodržování jeho právních předpisů. Váhu těchto hodnot posoudily správní orgány ve prospěch zájmu druhého, neboť i přesto, že žalovaná připouští, že vyhoštěním žalobce nesporně dojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, považuje vyhoštění a následné uložení zákazu vstupu na území EU za jediný adekvátní způsob, jak reagovat na opakované porušování zákona o pobytu cizinců z jeho strany. Žalovaná dále argumentuje, že zásah není nepřiměřený, neboť s žalobcem musí odcestovat celá rodina (vyjma syna s českým občanstvím), a proto nedojde ke zpřetrhání rodinných vazeb.
29. Posouzení přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění cizince podle judikatury Nejvyššího

správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva se musí řídit zejména následujícími faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, dále platí, že při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život cizince narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život, ale i vliv na její ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění.

30. Krajskému soudu je zřejmé, že správní orgán vedl řízení o správním vyhoštění poté, co žalobce nerespektoval předchozí mírnější opatření o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Na druhou stranu však nebylo zjištěno, že by počínání žalobce naplnilo skutkovou podstatu některého trestného činu, čili dosáhlo takové intenzity, aby muselo být nutně postiženo nejprísnejším opatřením vůči cizinci, a to jeho vyhoštěním a zákazem pobytu na území České republiky.
31. V tomto ohledu je nutno poukázat na přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. srpna 2019, č.j. 8 Azs 305/2018-52, kde kasační soud vyslovil závěr, že *„jestliže správní orgány dříve konstatovaly, že v případě stěžovatele nelze rozhodnout o správním vyhoštění, jelikož by rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, nelze při nezměněných skutkových okolnostech automaticky rozhodnout o správním vyhoštění pouze na základě toho, že cizinec opětovně krátkodobě nelegálně pobýval na území České republiky. Pokud správní orgány takové rozhodnutí chtějí vydat, je jejich povinností přesvědčivě vyložit, v čem se skutkové okolnosti mezitím změnily a z jakého důvodu již nyní správní vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života, což se však v projednávané věci nestalo.“*
32. Na tomto místě je proto vhodné citovat předchozí rozhodnutí o uložení povinnosti (ze dne 23. 8. 2019, č. j. KRPH-81718-71/ČJ-2018-050026-SV-50A), kde správní orgán zdůvodnil změnu klasifikace předchozího správního řízení z řízení o správním vyhoštění na řízení o uložení povinnosti opustit území takto: *„důsledek případného správního vyhoštění by byl nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Při svém rozhodování správní orgán vzal v úvahu zejména skutečnost, že mu je z úřední činnosti známo, že má účastník řízení na území České republiky celou svou rodinu, manželku (bez pobytu), syna s českým občanstvím, dalšího syna (bez pobytu) a dvě dcery (také bez pobytu) a žije s celou rodinou ve společné domácnosti. Lze však předpokládat, že bude i zbylým členům rodiny ukončen pobyt na území, krom syna, který má české občanství, neboť i oni zde*

pobývají bez oprávnění k pobytu. Bylo také přihlédnuto k délce pobytu na území. Posuzován byl i prvotní nelegální pobyt, do kterého se dostal účastník řízení bez přímého úmyslu, i následný již vědomý nelegální pobyt. I přes tuto skutečnost (vědomý nelegální pobyt, byť jeden den), kterou vzal správní orgán v úvahu a po posouzení všech okolností případu, dospěl správní orgán k závěru, že v současné chvíli převážil případný zásah do osobního nebo rodinného života účastníka řízení nad společenským zájmem na ochraně právních norem České republiky. Na základě uvedených skutečností správní orgán neshledal protiprávní jednání natolik závažné, i s přihlédnutím k tomu, že syn účastníka řízení obdržel české občanství a je tudíž občanem České republiky, aby bylo nutno pokračovat ve správním řízení ve věci správního vyhoštění.“

33. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS uvedl, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky“.
34. Pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve světle citované judikatury je stěžejní především to, zda v mezidobí od předchozího rozhodnutí došlo ke změně okolností, za nichž správní orgány dospěly k závěru o (ne)realizovatelnosti správního vyhoštění s ohledem na možné dopady do soukromého a rodinného života cizince. Jak vyplývá z dalších rozsudků městského soudu ze dne 8. 12. 2016, čj. 1 A 81/2016-22, a ze dne 11. 10. 2017, čj. 1 A 100/2017-33, tentýž soud vyjadřoval v jiných věcech pochybnosti o tom, zda je uložení správního vyhoštění přiměřené jako důsledek dvoudenního či několikahodinového nelegálního pobytu. Rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 240/2014-35 ze dne 24. 7. 2015, uzavírá, že v případě, kdy správní orgány dospěly dříve u téhož cizince k závěru o nemožnosti správního vyhoštění z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, nelze jej při opětovném porušení zákona vyhostit, pokud se skutkové okolnosti nijak nezměnily.
35. Krajský soud tyto závěry vyslovuje i v právě projednávané věci. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí uvádí, že „správní orgán I. stupně opakovaně v minulosti přistoupil k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky právě i s přihlédnutím k situaci účastníka řízení, k jeho rodinným vazbám, aby mohl po svém vycestování a vycestování své rodiny obratem požádat o nová povolení k pobytu a bez dalšího postihu po vyřízení bytového oprávnění se mohl vrátit do České republiky společně s rodinou. Z jednání účastníka řízení, a tedy i z jednání jeho rodinných příslušníků, kteří byli „pobytově“ navázáni na účastníka řízení, je však zřejmé opakované úmyslné nerespektování vydaných rozhodnutí, kdy tedy správní orgán I. stupně již přistoupil k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, se kterým se po zhodnocení všech zjištěných skutečností svědčících ve prospěch i neprospěch účastníka řízení odvolací orgán plně ztotožňuje.“ Závěr o vhodnosti správního vyhoštění však nelze učinit pouze na základě toho, že cizinec dřívější rozhodnutí o povinnosti opustit území nerespektoval, pokud mu bylo toto dřívější rozhodnutí uděleno právě z důvodu shledání podmínek bránících vyhoštění, přičemž se skutkový stav od té doby nezměnil. Žalobce zde má i nadále (zletilého) syna s českým občanstvím, situaci

vždy řeší aktivně sám, aniž by čekal na policejní kontrolu, jeho další děti zde studují a on sám podniká.

36. Za okolnost hodnou zvážení považuje krajský soud především zájem dětí žalobce, přičemž tyto žijí v České republice od roku 2007. Při výpovědi manželka žalobce sdělila, že děti neumí turecky (rodina se dorozumívá kurdsky), to potvrdil i zletilý syn žalobce, nasvědčuje tomu též to, že pohovor se syny žalobce probíhal bez tlumočníka v českém jazyce. Manželka žalobce rovněž při pohovoru opakovaně uváděla, že rodina nevycestovala kvůli dětem, které zde chodí do školy. Aktuálně je jedné dceři 16 let, druhé 15 let, jednomu ze synů 20 let. Ačkoli děti nejsou již nijak raného věku, nelze odhlédnout od jejich mnohaleté integrace v České republice. Soud se proto neztotožňuje s hodnocením žalovaného, že zmíněné děti budou povinny vycestovat spolu s rodiči a nedojde tak k rozdělení rodiny. Děti neměly reálnou možnost ovlivnit svá pobytová oprávnění zde, když tuto zodpovědnost měli rodiče. Rozhodnutím o správním vyhoštění by byly nepřiměřeně zasaženy, neboť by musely opustit kulturní a sociální prostředí, v němž se pohybují od raného dětství. Zásah do soukromého a rodinného života je nepochybně způsoben i tím, pokud se týká celé rodiny; nerozdělení rodiny zásah automaticky vyloučit nemůže.
37. Krajský soud pro úplnost podotýká, že jeho závěr nelze interpretovat tak, že by zde nebyly v budoucnu dány zákonné podmínky pro vyhoštění žalobce, ale že nebylo dostatečně uváženo o korektivu takového postupu, vyplývajícím z ustanovení § 119a odst. 2 citovaného zákona. Soud se zcela ztotožňuje se žalovaným, že žalobci byl dán dostatečný prostor pro to, aby si svoje pobytové oprávnění zařídil a pobýval tak na území státu legálně. Skutečnost, že se žalobce vždy dobrovolně dostaví na policii první den po vypršení platnosti výjezdního příkazu, případně se brání soudně či spoléhá na fikci oprávněnosti pobytu, neodůvodňuje žádný zákonný odklon od správního vyhoštění, i když se jistě jedná o okolnosti jakkoli zmírňující nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek. Přestože jistě bude více cizinců, kteří porušují (nejen pobytové) zákony daleko závažnějším způsobem či ve větší míře než žalobce, neznamená to, že na žalobce nelze aplikovat ustanovení zamezující pobytu bez povolení.
38. Bude proto na správním orgánu, aby dostatečně zhodnotil, zda se od minulého řízení změnilы skutkové okolnosti, které nyní odůvodňují uložení správního vyhoštění. Zároveň postaví do středobodu náhledu na věc zájem dětí žalobce, důsledně zohlední zejména absenci porušování zákonů ČR ze strany žalobce (vyjma pobytového zákona), integraci rodiny zde, vlastní příjmy rodiny pro život zde, dobrovolnost žalobce spolupracovat se správními orgány. Pokud opětovně dospěje k závěru o vhodnosti a nutnosti vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, zdůvodní rovněž dobu, po kterou žalobci ukládá zákaz vstupu.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou důvodné a rozhodnutí žalovaného zrušil v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.
40. Výrok II. o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšnému žalobci vznikl nárok na náhradu nákladů řízení, které mu v souvislosti se soudním řízením vznikly; v této věci jde o odměnu zástupce žalobce. V souladu s ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění soud přiznal advokátovi odměnu za tři úkony,

ve spojení s § 7 bod 5 této vyhlášky 3 x 3 100 Kč, a dle § 13 odst. 4 vyhlášky pak tři režijní paušály 3 x 300 Kč, tedy částku 900 Kč. Advokátovi náleží rovněž 21% DPH, jehož je plátcem. Celkem proto odměna advokáta činí 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 1. června 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně